

Arrest

nr. 198 708 van 25 januari 2018
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 heeft neergelegd bij het onthaal van de Griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 januari 2018 tot de weigering van een visum, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 januari 2018 een visumaanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 16 januari 2018 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

☐ *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

☐ *Tenlasteneming is onontvankelijk: de garant legt geen enkel bewijs van solvabiliteit voor.*

☐ *Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf*

☐ *De informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar.*

Betrokkene verklaart op bezoek te komen bij zijn vader, die in België verblijft en ziek is. Betrokkene legt een identiteitsdocument voor waarop staat dat hij momenteel net 18 jaar is. Uit een botmeting die werd afgenomen in het kader van een aanvraag gezinshereniging bleek echter dat betrokkene minimaal 22 jaar is.

Omwille hiervan is er ernstige twijfel over de identiteit van betrokkene en bijgevolg is de familieband ook niet sluitend aangetoond.

☐ *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene levert onvoldoende garantie op terugkeer omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene is net meerderjarig, ongehuwd en zou op bezoek komen bij zijn vader in België.

Er is ernstige twijfel omtrent de identiteit van betrokkene.

Betrokkene heeft lage persoonlijke inkomsten die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene beschikt over weinig financiële middelen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft in het verleden een aanvraag gezinshereniging ingediend. Betrokkene toont door deze aanvraag een duidelijke intentie tot lang verblijf in België.

Omwille van bovenstaande argumenten wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende resterende banden met het land van origine heeft.

(…).”

2. Over de ontvankelijkheid

Gelet op de in het arrest nr. 188 829 van 23 juni 2017, gewezen in Verenigde Kamers, vermelde twee lezingen die mogelijk zijn van artikel 39/82, § 1 *juncto* artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet en de om deze reden in het voormeld arrest gestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, dient in afwachting van het antwoord van dit Hof, voorlopig aangenomen te worden dat de exceptie niet weerhouden wordt. De behandeling van de vordering wordt voortgezet, waarbij nagegaan wordt of voldaan is aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing, vastgesteld in de vreemdelingenwet (zie in dezelfde zin RvS 13 januari 2004, nr. 127.040).

De exceptie van de verwerende partij in dit verband wordt bijgevolg verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert aan dat zijn vader in België op sterven ligt en elk moment kan overlijden. Hij voegt als bijlage bij het verzoekschrift een attest van een Belgisch ziekenhuis toe d.d. 28 december 2017 waarin de behandelende arts attesteert dat de toestand van verzoekers vader slecht is en dat er een kans is dat hij in de volgende dagen zal overlijden. Ter zitting van 25 januari 2018 deelt de advocaat van verzoeker mee dat de vader inmiddels overleden is en dat een overlijdensakte zal worden meegedeeld. Verzoeker meent dat het hoogdringend karakter blijft bestaan omdat verzoeker de begrafenis van zijn vader wenst bij te wonen.

Met deze uiteenzetting toont verzoeker *prima facie* en in afwachting van het antwoord van het Grondwettelijk Hof op de hierboven vermelde prejudiciële vraag aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Er is derhalve voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernstige middelen

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist het motief dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij voert aan dat hij een bewijs van de bank heeft voorgelegd dat hij beschikt over 2562, 09 dollar en hij legt een brief voor van zijn werkgever waaruit blijkt dat hij 500 dollar per maand verdient.

Verzoeker betwist het motief dat de tenlasteneming onontvankelijk is omdat de garant geen bewijs van solvabiliteit voorlegt en er geen of onvoldoende bewijs is van financiële dekking voor het verblijf. Hierover stelt verzoeker dat hij meent dat hij geen garant nodig heeft voor zijn kosten, dat hij dit enkel gedaan heeft omdat de ambassade een garant heeft aangeraden, dat een gemeente niet zomaar een borgstelling ondertekent zonder na te gaan of de borgsteller in aanmerking komt om dit formulier te ondertekenen.

Het motief waarin vermeld wordt dat de informatie inzake het doel en de omstandigheden van de reis niet betrouwbaar is, wordt ook bekritiseerd. Verzoeker verwijst naar de brief van het ziekenhuis die hij heeft voorgelegd waarin vermeld wordt dat zijn vader doodziek is.

Het volgende motief dat verzoeker betwist, is dat waarin staat te lezen dat uit zijn identiteitsdocument blijkt dat hij 18 jaar is maar dat uit een botmeting gedaan in het kader van een (geweigerde) aanvraag gezinshereniging blijkt dat hij minstens 22 jaar is. Verzoeker meent dat het leeftijdsonderzoek los staat van deze procedure.

Verzoeker vecht het motief aan dat zijn voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum niet vaststaat en dat er onvoldoende garantie is voor terugkeer, en dat er twijfel is omtrent zijn identiteit. Verzoeker meent dat dit onjuist is omdat hij werk heeft. Inzake zijn identiteit stelt hij dat zijn moeder hem vermeld heeft tijdens haar asielaanvraag, hij legt een kopie voor van de huwelijksakte van zijn ouders waarin zijn naam vermeld staat.

Het motief dat verzoeker lage persoonlijke inkomsten heeft en over weinig financiële middelen beschikt, poogt verzoeker te weerleggen door te stellen dat hij 500 dollar per maand verdient, wat niet laag is omdat in Afghanistan en buurlanden de inkomsten allemaal rond de 300 en de 500 dollar zijn.

Over het motief dat hij geen eigendom heeft in Afghanistan en dat hij niet over betekenisvolle en actuele familiale banden beschikt in Afghanistan, stelt verzoeker *“verweester motiveert haar beslissing alsof er sprake is van een toeristenvisum. Verweester heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker naar België wil komen om afscheid te nemen van zijn doodzieke vader. Verzoekers gezin woont in België. De rest van de familieleden wonen allemaal in Afghanistan.”*

Over het motief dat verzoeker in het verleden een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend en daardoor aantoonde dat hij een duidelijke intentie heeft tot langer verblijf in België, stelt verzoeker dat dit ten onrechte wordt gesteld en dat hij nu enkel zijn vader wil bezoeken die in zijn sterfbed ligt. Bovendien maakt dit volgens verzoeker een onmenselijke en vernederende behandeling van hem uit zodat artikel 3 van het EVRM is geschonden.

3.3.2. Bespreking van het middel

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, dat de tenlasteneming onontvankelijk is, dat er geen of onvoldoende bewijs is van financiële dekking voor het verblijf, dat de informatie inzake het doel en de omstandigheden van het verblijf niet betrouwbaar is, dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld om verschillende redenen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen

op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 32 van de Visumcode. Artikel 32.1 van de Visumcode luidt als volgt:

“1

Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) (...);

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) (...)

v) (...)

vi) (...)

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit deze bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat wordt voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1. a en b van de Visumcode, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, zij afdoende gemotiveerd is en de overige motieven als overtoollig moeten worden beschouwd.

3.3.2.4. Inzake het motief dat verzoeker “*niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*” wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de tenlasteneming onontvankelijk is omdat de garant geen enkel bewijs voorlegt van solvabiliteit en dat er geen of onvoldoende bewijs is van financiële dekking voor het verblijf.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn persoonlijke inkomsten, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat de garant geen bewijs heeft voorgelegd van solvabiliteit en dat er geen of onvoldoende bewijs is van financiële dekking voor het verblijf. Ook de bewering dat verzoeker geen garant nodig heeft en dat de gemeente niet zomaar een bewijs van tenlasteneming zou aanvaarden van een insolvabele garant, doet geen afbreuk aan het feit dat de garant geen bewijs van solvabiliteit heeft voorgelegd.

Verzoeker toont niet aan dat dit motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.3.2.5. Inzake het motief dat de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf niet betrouwbaar is, wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat uit verzoekers identiteitsdocument blijkt dat hij momenteel 18 jaar is maar dat uit een botmeting die werd afgenomen in het kader van een aanvraag gezinshereniging bleek dat verzoeker al

minstens 22 jaar is, zodat er hierdoor ernstige twijfel is over de identiteit van verzoeker en de familieband bijgevolg niet sluitend aangetoond is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze vaststelling niet op een verkeerde feitenvinding steunt en het lijkt *prima facie* niet kennelijk onredelijk om hierdoor te twifelen aan de identiteit van verzoeker. Alleszins wordt in dit verband herhaald dat de vaststelling dat wordt voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven vermeld onder artikel 32.1. a en b van de Visumcode, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van deze opgesomde criteria die elk op zich determinerend kunnen zijn, zij afdoende gemotiveerd is en de overige motieven als overtollig moeten worden beschouwd. Zoals hiervoor blijkt is het motief inzake de voldoende bestaansmiddelen correct en niet kennelijk onredelijk, net zoals het motief over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, zoals hieronder zal blijken. Bijgevolg kan het motief inzake het doel en de omstandigheden van het verblijf als overtollig beschouwd worden. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.3.2.6. Inzake het motief dat verzoekers voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld, wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker onvoldoende garantie op terugkeer levert omwille van volgende cumulatieve redenen:

- verzoeker is net meerderjarig, ongehuwd en zou op bezoek komen bij zijn vader in België;
- er is ernstige twijfel omtrent de identiteit van verzoeker;
- verzoeker heeft lage persoonlijke inkomsten die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine;
- verzoeker beschikt over weinig financiële middelen;
- verzoeker toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine;
- verzoeker toont niet aan te beschikken over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van origine;
- verzoeker heeft in het verleden een aanvraag gezinshereniging ingediend, daardoor toont hij een duidelijke intentie aan tot lang verblijf in België;
- omwille van bovenstaande argumenten wordt geoordeeld dat verzoeker onvoldoende resterende banden heeft met het land van origine.

Zoals reeds gesteld kan het motief dat getwijfeld wordt aan verzoekers identiteit *prima facie* als overtollig beschouwd worden.

De omstandigheid dat verzoeker werk heeft in Afghanistan, 500 dollar per maand verdient en ook 2562,09 dollar heeft staan op zijn bankrekening, brengt niet mee dat het incorrect zou zijn om te stellen dat de inkomsten van verzoeker niet kunnen worden beschouwd als bewijs van een sterke financiële band met het land van herkomst, te meer omdat in de bestreden beslissing er ook op wordt gewezen dat verzoeker niet over eigendom beschikt in Afghanistan. Dit motief moet worden bekeken in het licht van het onderzoek van de verwerende partij naar het feit of verzoeker wel voor het verstrijken van zijn visum terug zou keren naar het land van herkomst. In dit opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de financiële banden (en ook de familiale banden) onderzoekt die verzoeker heeft in zijn land van herkomst en in dit verband concludeert dat inkomsten van 500 dollar per maand aantonen dat er geen zodanig sterke financiële band is met het land van herkomst, waardoor de garantie zou bestaan dat verzoeker zeker terugkeert voor zijn visum is verstreken.

Verzoeker erkent dat zijn “gezin” (vader en moeder) in België woont en dat de rest van zijn familie in Afghanistan woont. Hiermee weerlegt hij niet het motief dat hij niet aantoonbaar te beschikken over betekenisvolle en actuele resterende familiale banden in het land van herkomst, integendeel. Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat de verwerende partij zijn visumaanvraag heeft behandeld “*alsof er sprake is van een toeristenvisum*”, wordt opgemerkt dat het niet incorrect of kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij de visumaanvraag kort verblijf van verzoeker behandeld heeft overeenkomstig de bepalingen van de Visumcode.

Het blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker inderdaad reeds een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend, die werd geweigerd. Het lijkt *prima facie* niet kennelijk onredelijk om hieruit een intentie af te leiden bij verzoeker tot lang verblijf in België, zelfs al gaat het nu

om een aanvraag voor een visum kort verblijf in het kader van een gewenst bezoek aan verzoekers zieke vader.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat het een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt door hem geen visum af te leveren, gaat verzoeker er aan voorbij dat de verwerende partij de aanvraag voor een visum kort verblijf behandelt volgens de voorschriften van de Visumcode en dat de weigeringsgronden vermeld staan in artikel 32 van de Visumcode. Zoals uit de bespreking hierboven blijkt, heeft de verwerende partij op correcte wijze en niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat minstens één van deze weigeringsgronden van toepassing zijn. Deze handelwijze kan *prima facie* niet beschouwd worden als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiendwintig januari tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET